

Per 342/1957

10026042,2

COBISS ◉

GORISKA KNJIZNICA

Svetogorska Kraljica

LETO I.

TRST 1957

ŠTEVILKA 2

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIJA

Izdaja konzorcij „SVETOGORSKE KRALJICE“. * Za vsebino odgovarja Peter Flander, Trst-Trieste (Italija), Via Cavana 7/III. * Naroča se pri Petru Flander, Via Cavana 7/III, Trst-Trieste (Italija). * Tisk: Druckerei Bauer, Klagenfurt-Celovec, Karfreitstrasse 17. * Printed in Austria

S cerkvenim odobrenjem škofijskega ordinariata v Celovcu

Prošnja častilcem SVETOGORSKE MATERE BOŽJE

Vsem je dobro znano, da je danes težavno, izdajati revijo in to v prvi vrsti zaradi pomanjkanja denarnih sredstev, kajti tiskarski stroški so precej veliki. Kljub temu pa nadaljujemo to delo, zaupajoč v gotovo pomoč naših dragih rojakov, predvsem pa neomajno zaupamo, da nam bo stala ob strani naša ljubljena Svetogorska Marija, saj bo vse naše delo njej posvečeno. Svetogorska Mati bo vsak, če tudi še tako majhen dar, stotero poplačala.

Naročniki revije, njeni podporniki in širitelji bodo med letom deležni 12 sv. maš, ki se bodo po njihovih namenih darovale v svetogorski baziliki.

Denarne prispevke lahko pošljete po poštni položnici (vaglia postale) na naslov: Peter Flander, Via Cavana, 7/III — Trieste. Na isti naslov lahko pošljete tudi prispevke, prošnje in zahvale za objavo v reviji.

~~~~~  
NASLOVNA SLIKA PREDSTAVLJA SVETOGORSKO SVETIŠČE OD ZAHODNE STRANI

~~~~~  
Zaradi nepredvidenih tehničnih ovir se je izid te številke nekoliko zakasnil, kar naj naročniki blagohotno oprosté.

ŠIRITE »SVETOGORSKO KRALJICO«!

Svetogorska Kraljica

„PO MARIJI K JEZUSU“

LETO I. TRST 1957 ŠTEV. 2

Še gori ljubezen, Svetogorska Gospa!

O, da! Še gori ljubezen v našem ljudstvu za našo ljubljeno Svetogorsko Mater božjo in ona je tudi še Kraljica slovenskih src. Dokaz za to je veliko zanimanje, ki ga je naše verno ljudstvo pokazalo za našo marijansko revijo „Svetogorska Kraljica“. In s tem je tudi potrjeno, da je naša slavna božja pot, Sveta gora pri Gorici, najbolj dragocena svetinja za naš narod.

Številna pisma, ki jih je naše uredništvo prejelo, izražajo veliko veselje, da je po 18 letih zopet med nami sel „Svetogorska Kraljica“, ki bo slavil in opeval našo dobro Svetogorsko Mater in obenem spodbujal naše ljudstvo k še večji ljubezni do nje, ki iz mogočnega svetogorskega svetišča že preko 418 let vodi in varuje naš rod.

V veliko tolažbo je nam to, da je naše ljudstvo, pa bodisi višjega ali nižjega sloja, prav razumelo, da je za vsako ceno treba ohraniti izročilo naših dedov in pradedov, ki so se vedno z vso dušo oklepali naše milostne Svetogorske Marije, Kraljice Slovencev, in so iz njenega neusahljivega studenca milosti črpali

duhovno moč, da so lahko vztrajali v dobrem in tako tudi bili kos vsem napadom hudobnega duha, ki je tudi v tedanjih časih rovaril proti vsemu, kar je bilo dobrega in svetega. Zajemajmo torej tudi mi iz čudovitega milostnega Marijinega studenca in naše duše se bodo zopet okrepile za nadaljnjo življenjsko borbo!

Danes pa moramo biti pripravljeni ne samo na napade hudobnega duha, ki na raznotere načine in pod različnimi podobami skuša prodrati v naše katoliške vrste, temveč moramo biti odločni, kadar gre za interese naših vernikov, kajti na žalost se dobijo osebe, ki se kratkotamo požvižgajo na izročilo naših prednikov ter z različnimi sredstvi skušajo pripraviti naše verno ljudstvo, da bi popolnoma pozabilo na Sveto goro ter da bi se v zameno oprijelo božjih poti in tudi običajev našega sosednega naroda, kar pa, seveda, absolutno ni mogoče storiti.

Mi iz vsega srca privoščimo našim sosednim bratom in sestram vse, kar imajo dobrega in je v korist dušam. Občudujemo tudi, kako oni branijo svoje du-

hovne in narodne interese. Zato tudi mi smemo in moramo braniti naše svetinje, ki smo jih prejeli od dobrega Boga. Nihče nam ne bo zameril, če se bomo od sedaj naprej še večjo ljubeznijo oklepali naše Svetogorske Matere in če jo bomo še bolj goreče častili ter se v vseh zadevah k njej zatekali in jo prosili pomoči. Našim nasprotnikom pa odkrito povejmo, da je že skrajni čas, da prenehajo žaliti našo slavno Svetogorsko Kraljico! Zavedajo naj se, da vsakdo, ki se drzne omalovaževati našo največjo svetinjo, kot je Sveta gora, ravna napačno, kajti sam Gospod je poslal nebeško Mater, da je s svojo pričujočnostjo počastila goro Skalnico, kjer je ponižna pastirica Urška dan za dnem po več ur v globoki zamaknjenosti goreče molila in tako častila Mater božjo in njenega ljubljene Sina Jezusa.

Vsem onim, ki pod raznimi pretvezami skušajo ovirati širjenje naše revije in istočasno tudi širjenje češčenja Svetogorske Matere božje, pa pojasnimo, da s širjenjem tega češčenja mi nikakor ne ustanovljamo novega duhovnega centra, kot so nas obdolžili, temveč vsakomur je znano, da je za nas Slovence Sveta gora že preko 418 let duhovni center in obenem tudi žarišče, katerega žarki segajo daleč naokrog preko naše dežele in tudi izven nje, kjerkoli že bivajo naši verni ljudje, pa četudi onstran Tihega oceana. Neskončna ljubezen Svetogorske Marije ne pozna mej; ona vsakogar doseže in posveti tudi v najbolj mrzla in zakrknjena srca. Zato jo tudi po vsej pravici kličemo za Kraljico Slovencev.

Kakor smo že omenili, hočemo mi slediti navodilom sv. očeta in naš namen tudi je, pomagati mu pri prenovitvi vsega sveta v luči božjega kraljestva. Prav vsak veren človek lahko, če le hoče, pomaga pri tej akciji. Tudi bolniki, če darujejo svoje trpljenje po namenih sv. očeta, storijo veliko dobro delo. Danes pri graditvi božjega kraljestva sploh ne obstaja več vprašanje, kaj je kdo po poklicu. Zadostuje že to, da ima človek do-

bro voljo oziroma pravi namen, ki je v skladu s sv. Cerkvijo po božji volji usmerjen h graditvi Kristusovega kraljestva na zemlji. Ko se je na primer pred 418 leti Marija prikazala na takozvani gori „Skalnica“ (sedanja Sveta gora), ni vprašala pastirico Urško, če ima doktorsko diplomu, temveč so prve njene besede bile: „Reci ljudstvu naj mi sezida hišo in me prosil milosti.“

In tudi Urška se Mariji ni opravičevala, da zaradi svoje neučenosti ne bo mogla izpolniti njenega naročila. Brez vsakega pomisleka je takoj šla z gore Skalnice v svojo rojstno vas Grgar in tam od hiše do hiše pripovedovala tako prepričevalno o prikazanju Matere božje, da so ljudje kar strmeli, kajti vsi so jo poznali kot neuko pastirico. Z isto gorečnostjo je Urška tudi v sosednjih vaseh prepričevala vernike o Marijinem prikazanju in pousod je žela velike uspehe.

V hudih časih živimo in še hujši bodo lahko prišli, kajti na svetu je vedno več hudobije in sovraštva, pa tudi nevoščljivosti ne manjka in ta grdoba se najraje drži izobraženih ljudi. Gorje, če se kakemu manj učenemu človeku porodi kaka dobra ideja, ki bi bila koristna dušam! Že v kali jo skušajo zatreti! Oni so namreč mnenja, da je samo ono, kar „zrase na njihovem zelniku“, use dobro in koristno; kar pa zrase drugje, je škodljivo. Upoštevajmo važne besede sv. Pavla: „... kaj zato? Da se le, kakorkoli že, naj bo s pretvezo ali iskreno, oznanja Kristus, in tega se veselim.“ (Fil 1, 18)

Molimo, veliko molimo zlasti sv. rožni venec, kajti ta lepa molitev je najboljše orožje proti vsem napadom hudobnega duha. O, ko bi se danes naše družine zavedale, kako dragocena je ta molitev, bi prav gotovo ne minil večer brez nje! Potrudimo se torej, da se bo ta lepa krščanska navada zopet poživila po naših domovih, kajti z molitvijo rožnega venca bomo tudi lahko pričakovali boljše čase.

Tebe pa, o Marija Svetogorska, ki vidiš v srca vseh ljudi in tudi poznaš vse njihove želje in namene, prav goreče prosimo, razsvetli vse, da se oklenejo Tebe, ki si vir vseh milosti, in da bomo združeni z vso vnemo in gorečnostjo s tiskom in z besedo širili med našim ljud-

stvom Tvoje češčenje v velikem zaupanju, da nam boš Ti izprosila pri svojem ljubljennem Sinu Jezusu skrajšanje časa hude preizkušnje našega naroda.

Z ljubljениm Sinom naj nas vse blagoslovi Svetogorska Mati božja, Kraljica Slovencev!

Svetogorski Mariji

Poslušaj, Marija, to ljudstvo trpeče,
ki vate zaupa in prosi goreče!
Saj Ti, naša Mati, nam vir si vse sreče,
mogočna Kraljica ljubezni plameteče.

Po Urški ponižni si vsem obljubila,
da milosti vernikom tu boš delila.
Če duša se moja bo k Tebi zatekla,
pri Jezusu prošnje ne boš ji odrekla.

Kotiček resnice brez rokavice

NE VERJAMEM NIČ!

Od kdaj pa?

O, koliko verjameš! Koliko moraš verjeti.

1. Verjeti moraš, koliko si star . . . kje si rojen . . . kdo je tvoj oče. Sam ne veš. Povedo ti drugi. Pove ti krstni list.

Vidiš, tvoje znanje je navezano na izpoved drugih. Verjameš jim pa, ker si gotov, da ne lažejo.

Verjeti takim, ki ne lažejo, ni nes pametno. Nasprotno, je zelo pametno. Pa tudi potrebno je, ker le tedaj je mogoč napredek. Kako namreč veš, da je „a“ res „a“? Verjel si učitelju. Večino znanja si si pridobil, ker si verjel. In še sedaj večinoma veš, ker verjameš.

2. Tolikim si že verjel in še verjameš. Le, ko prideš do resnic svete vere, nočeš verjeti. Začneš se nekam postavljati in poviševati.

Zakaj tako? Zato, ker bi moral drugače živeti, če bi verjel. Drugače živeti pa nočeš, zato tajiš. Tako dela dolžnik, ki nima, da bi plačal, pa taji dolg.

Manjka tebi in njemu resničoljubnosti in poguma. Ne zameri!

3. Ti misliš, da ni tako, pa je tako.

Glej, kako si nedosleden. Tisto, kar ti prija, ne verjameš. Na primer, da ni pekla. Od kod pa to veš? Ti je kdo povedal? Tedaj verjameš tistemu. — Ti ni nihče povedal? Tedaj si samo domišljuješ ali bolje zmišljuješ. Zmišljena reč pa ni veliko prida. — Morda si šel sam tja pogledat?

4. Znani francoski pisatelj Voltaire (Voltèr) je pripravil gospo Chatelet (Šat'le) ob vero. Na smrt bolna vpraša pisatelja, če ne bi bilo bolj pametno, poklicati duhovnika. Pisatelj reče. „Le, ker je bolj varno.“ Gospa pošlje takoj po duhovnika. Ko ta pride, je bila gospa že mrtva. (Sp. B. 30).

Na zadnjo uro je verjeti hotela, pa je bilo že prepozno.

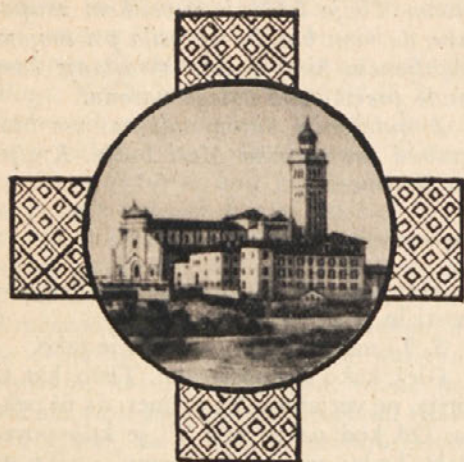
Pazi, da se tebi kaj takega ne pripeti. Škoda bi imel samo ti.

5. „Imenovali so se modre, pa so se poneumili.“ (Rimlj. 1, 22).

Skrbi, da to ne bo veljalo tebi!

SREČKO

Resnična združenost z Bogom je vedno spojena z neko fineso duha, srca in obnašanja. Imamo svetnike vseh stanov, toda ne moremo si nobenega svetnika misliti, ki bi bil surov. Zato je napačno mnenje, da mora biti svetost in krepostno življenje nujno združeno z nekako zunanjo robotostjo, neuglajenostjo in zanemarjenostjo.

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

2.

Naš domači zgodovinar Simon Rutar piše v svoji knjigi: „Zgodovina Tolminskega“ (Gorica, 1882), str. 60:

„Čeravno nam zgodovina v XV. stoletju le malo priča o naši deželici, vendar ne smemo misliti, da je takrat popolnoma v miru živela. Nasprotno: bila je zelo vznemirjena zaradi silnih *turških napadov*. Turki so takrat celo Evropo strašili. Posebno so trpele pred njimi slovenske dežele na meji med jugoiztočno in severozapadno Evropo. Z Balkanskega polotoka, kjer so bili Turki v drugi polovici XIV. in prvi polovici XV. stoletja svoje gospostvo ustanovili, hodili so skoro vsako leto ropat in pleniti v severozapadne dežele. Veliko so naši dedje pred to okrutnostjo trpeli, mnogo krvi je bilo prelite, veliko vasi požganih in cerkva razsutih, brezštevilno ljudi v sužnost odpeljanih. Pred toliko silo so se Slovenci hrabro držali in Turka večkrat dodobrega natolkli. Ko so se grmade po hribovih zasvetile in so oznanile bližnjo nevarnost, zgrabiho je staro in mlado za različno orožje in se zbralo na

malih hribov („taborih“), navadno na dvoriščih okoli cerkev. Tu so se uspešno branili in Turke v beg napodili, ako so bili le složni med seboj.

Tudi Goriškega niso bili Turki pozabili. Iz Bosne so udarjali skozi hrvaško Primorje in potem po Istri in čez Kras na Goriško in se razširili po furlanski nižini. Že leta 1415. so se bili na Friulskem začeli pripravljati na obrambo proti Turkom, ker so bili tistega leta pridrli na južno Štajersko. Benečani so dobili leta 1467. od papeža dovoljenje, da smejo desetino pobirati od duhovščine za svoje vojne namene proti Turkom. Naslednjega leta so uvedli splošen davek za obrambo pred Turki. Celo težaki in dekle so morali plačevati svoj vinar na teden. Prebivalci Soške doline so postavili plačane oglednike in sele, ki so morali vsako nevarnost kolikor mogoče hitro razglasiti. Občine in cerkve so skladale za njih vzdrževanje.“

To potrjuje tudi kanaška farna kronika „*Liber Memorabilium Parochiae Canalis*“, ki navaja to dejstvo:

„Da so bili v letu 1479. resnično Turki v naši župniji priča knjiga računov avške cerkve (*ecciae in Als*). Tam namreč beremo v letu 1480., da je ta cerkev plačala dvema oglednikom proti Turkom 20 šilingov.“

Navedena kronika piše o Turkih še sledeče:

„Kakor sosednje pokrajine: Kranjska, Koroška, Primorska in druge, tako je tudi naša dolina s svojimi naselji pretrpela veliko nezgod, povzročenih po Turkih. Skozi približno trideset let so ti kruti in nečloveški ljudje udirali po sosednjih krajih goriške dežele, ob takih prihodkih so tudi našo dolino pustošili na grozen način. Hiše in vasi so požigali, setve in vinograde uničili, prebivalce ali brezsrčno z mečem posekali ali pa s seboj v suženjstvo odvedli. Nikomur ni prizanesla njihova okrutna brezsrčnost in krvoročnost. Zato pa se še dandanes naši

Slovinci samo z grozo spominjajo Turkov in jih mrzijo kakor divje zveri.

Dne 6. julija in 21. septembra so prišli Turki prvič v naše kraje pod vodstvom Skander-Paše z 11.000 vojščaki in so odvedli v suženjstvo 11.000 ljudi. Kakor nam priča zgodovinar Valvasor, so bili Turki šestkrat v našem Primorju, in sicer:

I. 21. septembra 1470 z 8000 jezdecii.
II. 21. septembra 1472. so napravili velikansko škodo s požiganjem. III. 30. oktobra 1477. so prišli do Vidma in se vrnili 9. novembra. IV. 5. aprila 1478. s 15.000 vojščaki do Soče in tega leta so šli skozi Kanal proti Koroškemu. V. 22. julija 1479. so prišli v Furlanijo in od tam od Benečanov pregnani; so šli skozi Kanal, Kobarid, Bovec na Koroško. VI. 30. septembra 1499. s 7000 vojščaki (nekateri trdijo, da je bilo 10.000 jezdecv in 5000 pešcev) so na pohodu proti Benečanom taborili na planjavi med Gradiško in Vidmom in so ropali celo do Trbiža. Tega leta so požgali 136 sel in vasi. Glede leta teh pohodov se zgodovinarji ne ujemajo. Pohod Turkov skozi Kanal stavijo nekateri v leto 1478, drugi v leto 1479.

Leta 1478. je privedel Skander, sin Mihaela Ogli, 30.000 turških jezdecv v bližino Gradiške v Furlaniji proti Benečanom. Ker je bila žetev že spravljena in ves živež v dobro zavarovanih gradovih shranjen, so se Turki obrnili skozi Kanal proti Koroški. Ker pa v tistih časih še ni bilo cest skozi soško dolino, so turški jezdecii svoje konje z odejami in vrvmi, kakor pripovedujejo, in tako povezane vlačili čez skalovje in jih potem zopet po vrveh spuščali preko skal. Od prebivalstva jih je nekaj zbežalo, bolj pogumni pa so gradili skladovnice skal po gorah, pod katerimi so potovali Turki, in ob prikladnem času so valili kamenje v dolino in s tem zelo veliko Turkov pokončali. Še dandanes imenujejo kraj, kjer se je to dogajalo: „Turški klanec“, „Turški križ“. Blizu

Banjšic je selo, ki mu pravijo „Krvavec“, ker je bilo tam v času turških vojsk prelite mnogo krvi.

Leta 1511 so prišli Turki zopet proti Gorici.” —

Toľiko poroča o Turkih kanalska farna kronika.

V Grudnovi Zgodovini slov. naroda beremo: „Monštrance, kelihe, mašno obleko, knjige, oltarna pregrinjala in druge cerkvene dragocenosti so Turki ugrabili; božje hiše so izpremenili v hiše, kjer so plesali in počenjali najostudnejše razuzdanosti.”

Četudi nimamo nikakega poročila o turškem opustošenju Marijine cerkve na gori nad Solkanom, z zanesljivostjo lahko sklepamo, da je bila tista starodavna cerkev v turških bojih oropana, opustošena in požgana in je pozneje kot razvalina popolnoma razpadla. Točka, kjer je cerkev stala, je bila zelo važna že kot razgledna točka; pomisliti pa moramo tudi, da je tam mimo nad Grgarjem bila najlažja možnost prehoda na Kanalsko, ker je bila tesna Soška dolina med Solkanom in Plavmi še brez prehodne ceste. Turki so vlekli s seboj velik tren ropa in so morali za ta tren poiskati bolj lahkih prehodnih in prevoznih poti. Vemo iz farne kronike kanalske, da je šla še leta 1575. cesta, ki je vodila iz Gorice proti Kanalu, čez Grgar in so tam čez istega leta vozili nov zvon v Kanal. Če so torej prodirali posamezni jezdecii ali manjši oddelki po tesni Soški dolini, so se valile večje čete Turkov gotovo *po Grgarski strani mimo Svete gore* in so ob taki priliki cerkev na gori obiskali in opustošili.

Da so bile v tistih časih turških navalov mnoge cerkve po naših krajih resnično porušene ali opustošene, nam priča zopet omenjena farna kronika, ki je sicer precej nepopolna, pa nam omenja zgraditev cerkve na Gorenjem polju 1484 in posvečenje te cerkve 1491. Posvečenje avške cerkve 1481., posvečenje cerkve v Levpi 1495. To so bile od Tur-

kov opustošene in na novo pozidane cerkve. Tu so le nekatere omenjene; prav gotovo je bilo še veliko drugih porušenih.

*

Opisali smo te razmere iz časa turških vojn po naših krajih, da iz tega opisa laže razumemo usodo Marijine cerkve na gori nad Solkanom. Četudi nimamo nobenega zgodovinskega sporočila ohranjenega, ki bi nam govorilo o opustošenju te starodavne cerkve, si pa lahko ustvarimo prav živo sliko tega opustošenja, ki je povzročilo, da je polagoma prišla ta cerkev popolnoma v pozabljenje pri ljudstvu, tako da po Marijini prikazni leta 1539. in ob času zidanja nove cerkve leta 1541. že ni bilo spomina na nekdanjo cerkev.

Ker so vsled grozovitih opustošenj imeli ljudje veliko dela z obnavljanjem domov in domačih cerkva in so bili tudi silno obubožali, je pač zelo verjetno, da ravno vsled tega niso poskrbeli hitro za obnovitev Marijine cerkve na gori, ki jim je bila že nekoliko preveč oddaljena. Ko so starejši ljudje pomrli, so mlajši vedno bolj pozabljali na to cerkev. Razpadala je vedno bolj in naposled docela razpadla.

Da je stala na sedanji Sveti gori Marijina cerkev že pred letom 1400, nam dovolj jasno pričajo od prof. dr. Franca Kosa navedeni zgodovinski podatki. Poleg teh podatkov pa nam je v dokaz tudi omenjena, ob graditvi cerkve po prikazanju najdena marmornata plošča, o kateri bomo o priliki še govorili.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Izjave cerkvenih zgodovinarjev o svetogorski božji poti

Oče Červ, nekdanji mašnik na Sv. gori je v predgovoru svoje zgodovinske knjige „Sveta gora pri Gorici“ leta 1883 takole zapisal:

„SVETA GORA“ se sme po vsej pravici imenovati najimenitnejša in najčastitljivejša božja pot vse Slovenije; celo v prostranem našem cesarstvu ima le malo vrstnic. Največkrat je božjim potem povod kaka čudežna podoba Matere božje, le redkokrat prikaz in neposreden ukaz nebeške Matere; tem redkim in prav zato preslavnim prišteva se tudi „Sv. gora“, kajti zgodovina nam ne poroča o nobenem cerkveno preiskanem prikazu Matere božje po Slovenskem, razen o svetogorskem; v celi Avstriji so le kaka tri svetišča, kjer se je nebeška Kraljica prikazala. Začetek „Sv. gore“ je zelo podoben začetku svetovoznanih francoskih svetišč Lurda in Lasalette (La Salette).

Ta knjižica vam, mili Slovenci, opisuje tak milostni kraj, ki ga je nebeška Mati s svojo pričujočnostjo počastila, kjer je v *milem našem slovenskem jeziku* nedolžni pastirici nebeško sporočilo prinesla: „*Reci ljudstvu, naj mi tukaj sežida hišo in me prosti milosti*“. Nehvaležni bi bili, ko bi se z malomarnostjo tolike časti nevredne kazali. Zbuditi želim zaupanje in ljubezen pobožnega slovenskega ljudstva do *najslavnejšega slovenskega svetišča* na „Sv. gori“; zato sem po tiskanih in rokopisnih virih in po ustnem izročilu zbral te zgodovinske črtice o naši božji poti.“

SVETOGORSKA KRONIKA

240. OBLETNICA SLOVESNEGA KRONANJA MILOSTNE SVETOGORSKE MATERE BOZJE 1717 – 1957

Ker nameravamo kasneje obširno poročati o slovesnem kronanju naše milostne Svetogorske Matere božje, objavljamo samo nekaj glavnih podatkov:

Leta 1717, na tretjo pobinkošno nedeljo (6. junija), je na Travniku v Gorici ob navzočnosti trideset tisoč ljudi Pičanski škof *mons. Franc Marotti* slovesno kronal milostno podobo Svetogorske Matere božje. Obe kroni je podarila *Ana Katarina Schellenburg iz Ljubljane*;

tehtali sta 8 unč čistega zlata in imeli 30 biserov, 23 diamantov in 25 drugih dragih kamnov. Ta plemenita gospa si še misliti ni mogla, da bo čez 200 let kronana Marija blagoslavljuje šla skozi ulico njenega imena. A Marija je to naredila, ker je ni velikodušne ljubezni do nje, da bi je ona ne mogla preseči.

Skozi celo osmino kronanja so hodile na Sveto goro procesije za procesijami. Poskrbljeno je bilo za veliko število spovednikov, saj je bilo v onem tednu na Sveti gori razdeljenih 133.000 sv. obhajil. To je številka, ki pove zelo zgovorno o ogromni množici in še bolj o njeni močni veri.

Da bi slovesnost iz leta 1717. ne ostala brez odmeva v poznih rodovih, je odredil sv. oče Benedikt XIV. s pismom z dne 7. septembra 1748, da se mora po vsem oglejskem patriarhatu vsako leto obhajati spomin prikazanja in kronanja Matere božje na Sveti gori. Za to so določili tretjo nedeljo po binkoštih. Sv. stolica je za ta dan dovolila posebno sv. mašo in duhovniki so molili ta dan tudi brevir na čast Materi božji.

Tu naj bo omenjen še sledeči dogodek: Pri sprevodu, ko so Marijo nesli s Svete gore v Gorico na dan kronanja, je bil tudi neki že prileten Jud z imenom *Mojzes Montefiori*. Ko je zagledal Marijino podobo, je bil ves iz sebe, polastilo se ga je nepopisno veselje. Nekaj časa gleda, premika se s sprevodom za Marijino podobo. Kar naenkrat pa se ne more več obvladati in začne na ves glas kričati: „Kristjan hočem postati! Kristjan hočem postati!“ In res je kmalu nato začel hoditi k pouku krščanskega nauka in 21. oktobra 1718. je bil slovesno krščen v goriški stolnici.

Naravno je, da je po slovesnosti kronanja Svetogorske Kraljice božja pot še bolj zaslovela, pa se tudi vedno lepše razvijala. Nekaj podatkov naj bo tu omenjenih, ki se nanašajo na podelitev svetogorskih odpustkov od strani Sv. stolice:

Leta 1727. je dobil oltar milostne podobe pravico privilegiranega oltarja, kar pomeni, da je z vsako sv. mašo za rajne, ki se daruje na oltarju, združen popolni odpustek. Pozneje je bil ta privilegij prenešen na oltar sredi cerkve.

Papež *Benedikt XIII.* je istega leta podelil svetogorskim romarjem odpustke, kakor jih prejmejo romarji, ki obišejo sedem oltarjev v cerkvi sv. Petra v Rimu in opravijo pri vsakem oltarju molitve po namenih sv. očeta.

Leta 1736. so dobili na Sveti gori dovoljenje od papeža *Klementa XII.* za ustanovitev Bratovščine sv. nadangela Mihaela. Glavni praznik bratovščine je bil na Kronanico in vsake kvatre so imeli udje bratovščine slovesno mašo s pridigo.

Odpustek vsakoletnega popolnega odpustka, ki je bil prvotno podeljen samo za sedem let, je papež *Pij VI.* leta 1777. potrdil za vse čase.

Letošnja 240. obletnica slovesnega kronanja milostne Matere božje je bila na Sveti gori obhajana dokaj slovesno:

Na praznik sv. Petra in Pavla so že v popoldanskih urah pričele prihajati na Sveto goro številne skupine pobožnih romarjev z namenom, da bi drugi dan prisostvovali slovesnostim v čast kronane Marije in Jezusa. Za to izredno slavje je Marijino svetišče bilo nadvse okusno okrašeno; zlasti Marijin oltar, iznad katerega sta se z milostne podobe čudovito lesketale zlati kroni Matere božje in Deteta Jezusa, je bil ves okinčan z najlepšim cvetjem in zelenjem. Vsa ta krasota in lepota je romarjem delala vtis, da je velik praznik naše ljubljene svetogorske Matere.

Mogočni svetogorski zvonovi so s svojimi melodičnimi glasovi daleč naokrog vabili vernike, naj se udeležijo te izredne Marijine slovesnosti.

Ob deveti uri zvečer je zbrani množici romarjev s prižnice govoril veleč. g. dr. *Rudolf Klinec*, kancler goriške nad-

škofije. V svojih jedrnatih besedah je najprvo na kratko razložil zgodovino svetogorske božje poti in nato pa je še povabil vse, da bi za naprej še bolj goreče čistili Svetogorsko Marijo ter da bi v njeno varstvo izročali sebe in svoje drage in se ji tudi dostojno zahvaljevali za že prejete milosti. Poudaril je da, — če ostanemo Mariji Svetogorski zvesti —, jo gotovo bomo nekoč gledali v svetih nebesih.

Takoj za govorom je sledila sv. maša veleč. g. patra rektorja svetogorskega svetišča, med katero je ubrano odmevalo ljudsko petje z orglami. Na koncu sv. maše pa so bile pete litanije M. B. s svetogorskimi odpevi in nato se je vršil slovesen blagoslov z Najsvetejšim. Romarji so vso noč ob molitvi in petju prečuli v cerkvi ter hodili po kolenih okrog Marijinega oltarja.

Drugi dan v nedeljo pa so se navsezgodaj pričele sv. maše, ki so bile prav vse spremljane z mogočnim orgljanjem in petjem pobožnih romarjev. Pridige

so bile ob sedmi, deveti in enajsti uri. Zadnjo je imel veleč. g. dekan Simčič iz Kanala, ki je okrog desete ure pripeljal v zaobljubljeni procesiji na Sveto goro svoje župljane, kateri so zelo lepo prepevali lavretanske litanije Matere božje. Cela pridiga g. dekana je bila eno samo povečevanje in zahvaljevanje Svetogorske Matere božje, Kraljice Slovencev.

Po zahvalni pesmi in slovesnem blagoslovu pa se je v gorečih molitvah g. dekan začel poslavljati od Svetogorske Marije. Do solz ganjeni so romarji stopili v procesijo, ki se je razvila okrog svetogorskega svetišča; prepevajoč litanije M. božje s svetogorskimi odpevi so še enkrat počastili našo ljubljeno Svetogorsko Mater.

Končno se je za slovo oglasila še pesem „Vse prepeva, se raduje“, ki so jo romarji s solznimi očmi zapeli. V vseh srcih pa je že bil narejen trden sklep, da se prihodnje leto spet povrnejo na ta sveti milostni kraj.

NA
ROMANJU
PO
PRIMORSKEM

Marija na Mirenskem Gradu pri Gorici

Dobro uro hoda od Gorice proti jugu leži ob tržaški cesti in ob reki Vipavi velika župnija Miren. Dobre četrte ure od Mirna ob vznožju kraške planote je podolgast grič, ki se imenuje Grad.

Na tem hribčku je stala že v 17. stoletju cerkva, posvečena nebeški Kraljici. Imela je tri marmornate oltarje. Glavni oltar je bil posvečen Materi božji. Ustno izročilo pravi, da je ta oltar, ki ima letnico 1753, bil prenešen iz neke

podružnice s Krasa. Kip, ki je predstavljal stoječo Marijo z Jezusom v naročju, je bil izdean iz lesa. Drugi oltar je bil posvečen sv. Jožefu in tretji sv. Apoloniji, devici in mučenici.

Ta Marijina cerkva je imela že pred letom 1700 svojega varuha. V mrliški knjigi je zapisano: „Dne 5. avg. 1700 je F. Karel Kosta, puščavnik pri blaženi Devici na Gradu, pobožno umrl in je tu pokopan.“ Nadalje: „Oče Feliks, puščav-

nik, Kogoj je pobožno v Gospodu zaspal in je pokopan na Gradu pri blaženi Devici 6. aprila 1731."

Ti varuhi Marijinega svetišča so živeli po zgledu egiptovskih puščavnikov. Hranili so se s figami, ki tukaj na prostem rastejo. Obdelovali pa so tudi male vrtove, kakor kažejo zapuščene dolinice, ki so bile nekdanj obdelane in ograjene. In od teh ograj se morda imenuje ta

Kip Zalostne Matere božje z Jezusom v naročju

griček Grad, ker ni nobenega spomina, da bi bil kdaj tukaj kak grad.

Leta 1757. je bil župnik pri tej cerkvi *J. Marušič*, ki je bil posebno vnet za Marijino čast. Napravil je ob robu prijaznega griča 14 kapelic križevega pota. V zadnji kapelici, kakih 40 metrov od cerkve, je kamnit oltar. K temu oltarju pelje 28 stopnic iz svetločrnega marmorja, ki so izdelane po vzorcu tistih 28 stopnic, po katerih je šel naš Zveličar v Piatovem dvorcu in katere sedaj verno ljudstvo časti v Rimu v posebni cerkvi

blizu Laterana ter se imenujejo „svete stopnice“.

Svete stopnice na Gradu je posvetil goriški nadškof *Mihael Attems* 30. maja 1757. Vsak, ki po teh stopnicah pobožno in skesano moli, prejme na vsaki stopnici 40 dni odpustka.

Kakih 20 metrov za to kapelico je Kalvarija. Tu so na dva metra visokem podstavku trije veliki križi. Pod Kristusovim križem je Marija, sv. Janez in sv. Magdalena. Že imenovani župnik *Marušič* je postavil na Gradu primerno stanovanje za mašnika, ki je prej samotaril v hišici, v kateri je nato stanoval cerkovnik.

Od leta 1856. pa ni bilo tukaj več stalnega duhovnika. Vendar pa je bila ob nedeljah in praznikih služba božja, katero so navadno opravljali duhovniki iz Gorice.

Leta 1851. je nastopil službo župnika *Janez Eleršič*. Bil je vnet častilec Matere božje in neutrudljiv delavec v Gospodovem vinogradu. On je vse storil, da bi povzdignil češčenje Matere božje na Gradu.

Leta 1856. je napravil zložno pot na Grad. Naslednje leto pa je napravil nove postaje križevega pota. Stroške za to delo je nabral pri svojih znancih, ki so postavili vsak svojo postajo, kakor še sedaj kažejo napisi. Novi križev pot so blagoslovili z največjo slovesnostjo. Od tedaj so verniki še bolj pogosto obiskovali prenovljeno Kalvarijo in „svete stopnice“.

Stara cerkvica je postala pretesna. Zato je župnik *Eleršič* napel vse svoje sile za postavitev nove cerkve. Denarna sredstva je zbiral na ta način, da je napravil tako zvano „zlato knjigo“. V to knjigo je zapisal vsakega dobrotnika, ki je dal kak dar za novo cerkev. Koledoval je povsod za Marijo, za Mater božjo sedem žalosti. Kdor je dal le en goldinar ali pa kaj drugega, lesa, kamenja, apna ali kakorkolisibodi v veljavi enega goldinarja, je bil zapisan v te „zlate

ljivi gospod toliko denarja in drugega gradiva za novo cerkev na „Gradu“, da je mogel začeti velikansko zidanje v čast božjo in v slavo preblazene Device in Matere Marije.

bukve“. Za vse dobrotnike, zapisane v „zlate bukve“, naj bi se v cerkvi molilo.

Ljudstvo je urno začelo donašati darove. Vsak je dal po svoji zmožnosti in volji. Zapisani so dobrotniki z enim goldinarjem, pa tudi s 500 goldinarji. Celotič več oseb slavne cesarske rodbine je zapisanih v teh „zlatih bukvah“. Najbolj se odlikuje v teh „zlatih bukvah“ blaga gospa *Marija*, vdova bogatega *Kalistra*. Ta žena je podarila za zidanje nove cerkve celotič 16.700 goldinarjev. Tako je z zbiranjem — zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača — imel neutrud-

ce pod streho. Veličastna cerkev je 42 metrov in pol dolga, 22 metrov široka in tako tudi visoka. Tri ladje nosijo dvanajsteri okrogli mogočni stebri. Ima dva zvonika. Zraven svetišča je na eni strani zakristija, na drugi stanovanje za duhovnika. Pred cerkvijo je na jugozahodni strani stara cerkvica in poprejšnja hiša duhovnega oskrbnika ali beneficijata; na severozahodni strani pa je Kalvarija in „svete stopnice“, ki so pa v prvi svetovni vojni bile razdejane. Kmalu zatem pa je vodstvo svetišča postavilo nove.

„Svete stopnice“
na Mirenskem
Gradu

V zadnji svetovni vojni je svetišče Žalostne Matere božje na Gradu za čuda ostalo nepoškodovano; ni pa bilo prizaneženo samostanu, ki še danes zaradi pogoječnosti dviga proti nebu svoje gole zidove in čaka na usmiljena srca, da bi ga zopet obnovila. Hvalevredno pa je dejstvo, da je cerkev pred kratkim bila na novo prebarvana in glavni oltar je tudi dobil nov kip Žalostne Matere božje. Vsa dela je okusno izvršil primorski umetnik *Tone Kralj*.

Pobožni verniki radi obiskujejo to veliko Marijino svetišče. Zlasti še romarji,

ki gredo na „Sv. goro“, že na „Gradu“ pozdravljajo Marijo. Od tod se tudi vidi na Sveto goro. Na Gradu je zares prelep razgled. Vidi se po furlanski in italijanski planjavi noter do karnijskih snežnikov; tudi Triglav in njegov sosed Mangart gledata na to Marijino cerkev.

Veliki shodi so na „Gradu“ vse praznike Matere božje, na praznik sv. Jožefa in vse štiri kvatrne nedelje. Največji shod je na jesensko kvatarno nedeljo, ko v lepem vremenu privre skupaj do deset tisoč ljudi.

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

NADŠKOF DR. AL. FOGAR
ZLATOMAŠNIK (1907 – 1957)

Častilo milostne Svetogorske Matere božje se z veseljem spominjamo prevzvišenega gospoda nadškofa dr. Alojzija Fogarja, ki je 26. julija t. l. obhajal svoj zlatomašni jubilej.

Prevzvišeni gospod jubilar se je pred 75 leti rodil v sončni Gorici, od koder je že iz detinskih let občudoval Marijino svetišče na Sveti gori. Prav gotovo ga je Svetogorska Mati božja sprejela v posebno varstvo in je z njeno pomočjo dosegel visoko čast mašnika, vzgojitelja in učitelja duhovnikov, kot profesor in spiritalist v goriškem bogoslovju. Leta 1923. pa je prejel še škofovsko čast.

Znano je, da je Prevzvišeni z veliko ljubeznijo sodeloval pri raznih svečanostih v čast Svetogorski Kraljici. Tudi v času njegovega škofovanja v Trstu je podoba Svetogorske Marije imela svoje mesto v njegovem škofijskem dvorcu. Ta podoba ga je spremljala tudi v Rim. Nekemu Goričanu, ki je prišel k njemu na obisk v Rim, je Prevzvišeni med razgovorom pokazal s prstom na steno, kjer je visela svetogorska podoba, in mu rekel:

„Glejte, ta me je varovala v težkih dneh mojega službovanja v Trstu in k njej se obračajte za pomoč tudi vi.“

Nadškof dr. Alojzij Fogar

Slavnemu jubilaru izražamo iskrene čestitke ter želimo, da bi mu ljubi Bog na priprošnjo Svetogorske Marije naklonil še mnogo srečnih let in obilico svojega blagoslova.

NA OBISKU PRI PATRU PIJU

v S. Giovanni Rotondo (Foggia)

2.

Točno ob določeni uri me je gospodinja poklicala in mi obenem povedala, da zunaj močno dežuje. Svetovala mi je, naj počakam toliko časa, da se bo razvedrilo in da bom kasneje tudi še lahko videl patra Pija. Kljub temu pa sem se pripravil za odhod v cerkev. Zaradi pomanjkanja dežnika pa sem se ogrnil z veliko posteljno odejo, ki sem jo na srečo imel s sabo. S to smešno ogrinjalko sem hitel proti samostanski cerkvi. Med potjo sem si mislil, da v tako slabem vremenu gotovo ne bo gor žive duše razen patrov kapucinov. Zelo pa sem se zmotil, kajti ko sem dospel tja, je tam bila že velika skupina ljudi, ki je potrpežljivo čakala, da se odprejo cerkvena vrata.

Ob $\frac{3}{4}$ na 5 so se ta odprla in ljudje so se zaradi močnega pritiska od vseh strani kar nenadoma znašli v cerkvi. Tudi mene, ki sem bil med to gnečo, so nekam s silo potisnili noter. Še pravočasno mi je uspelo, približati se k oltarju sv. Frančiška. Tukaj pa je ves prostor že bil natrpan z ženskami, celo stopnice pred oltarjem so bile od njih popolnoma zasedene. Nič ni pomagala prošnja kapucinskega patra, naj naredijo prostor patru Piju, ki bo vsak trenutek pričel maševati. Šele potem, ko se je on približal in zakričal: „Proč od tu!“, so ženske naredile toliko prostora, da je on lahko pristopil k oltarju.

Točno ob 5. uri je pater Pij pričel z daritvijo sv. maše. Ves potek njegove deritve je bil izredno zanimiv. Zelo sem bil pozoren na vse njegovo gibanje. Slišati je tudi bilo neko otožno zdihovanje in stokanje. Zelo dolgo je trajalo povzdigovanje, med katerim je patrov obraz bil precej podoben Jezusovemu na križu. Njegovi čudoviti pogledi na sv. Hostijo in na kelih so nam dali razumeti, da je

on globoko koncentriran v Kristusovo trpljenje na križu. Ta izredna doživetja so me precej pretresla. Nekateri pa so bili do solz ganjeni. Ta sv. maša, ki je trajala poldrugo uro, je vsem pustila neizbrisen spomin.

Kakor ob prihodu pred oltar tako tudi nazaj grede v zakristijo so patra Pija nadlegovali z dotikanjem njegovih rok in obleke; včasih je pritisk nanj bil tako močan, da oba patra spremljevalca nista bila zmožna zadrževati tega navala. Večkrat je bilo slišati patrovo tožbo: „Ou, ou, pustite me pri miru!“ Tudi v zakristiji je bil nadlegovan, seveda ne več od žensk, ker zanje je vstop prepovedan, marveč od moških. Slišal sem ga, ko je rekel. „Niti v zakristiji me ne pustijo v miru!“ Kmalu nato je izginil skozi vrata samostanske klavzure.

Zanimal sem se za sestanek s patrom Pijem, a na žalost sem izvedel, da se je treba prej vpisati in šele po številčnem redu obstoji možnost sestati se z njim: Ker je bilo pred mano že 70 moških, ki so čakali na sv. spoved ali na sestanek, sem takoj opustil ta namen. Nekemu patru sem omenil, da se mi zelo mudi nazaj v Trst in da bi zelo rad prejel vsaj blagoslov od patra Pija. Svetoval mi je, naj se čimbolj približam vratom klavzure in, ko bo pater vstopil, naj ga takoj zaprosim za blagoslov.

Ko sem čakal na patrov prihod, pa mi je neki duhovnik pripovedoval o njem čudovito zanimive stvari, od katerih omembe vredne so naslednje:

„P. Pij je bil rojen od siromašnih staršev. Njegova edina želja je bila, da postane menih. Vsem se je zdelo, da je nemogoče, da bi kdaj vstopil v samostan radi velike revščine doma. Toda upal je in molil. Njegov oče ni mogel več prehranjovati obilno družino in zato se je podal v Ameriko — v Jamaiko, New

York, kjer je težko delal, da je prehranil družino in da se izpolni sinova želja, da postane duhovnik. Božja volja je hotela, da je premagal vse ovire in končno po določenih letih študija tudi bil posvečen v kapucinskega redovnega duhovnika.

Leta 1918 so opazili sobratje veliko spremembo na patru Piju. Vse bolj resen je bil večkrat in zamišljen. Kmalu so sobratje zvedeli zakaj. Po naključju je predstojnik opazil, da p. Pij težko hodi, pa tudi roke je vedno skrival. Poklical ga je predse in takrat je zvedel vso resnico. Ponižni menih je imel na sebi vtisnjene krvave rane, podobne ranam Kristusovim.

Sv. maša tega pobožnega mašnika traja kakšenkrat tudi nad 3 ure. Mnogokrat mora predstojnik priti pred oltar in ga opomniti, da mora nadaljevati sv. daritev — tako je zamaknjen v molitev. Čudno je to, da, ako pride kateri drugi pater ga opominjati, ne sliši ničesar. Ko ga pa opomni predstojnik, takrat pa, ker je podvržen sveti pokorščini, takoj uboga.

Pripovedujejo, da med sv. mašo p. Pij v resnici vidi tiste, za katere moli. Ako moli za ves svet, vidi pred seboj svet. Pri sv. mašah za mrtve vidi tudi tiste, za katere sveto mašo opravi.

Nekoč ga je neka žena prosila, da naj moli za njenega sina, ki je padel v vojni. Pri sv. maši je redovnik molil zanj. Po sveti maši ji pravi: „Tvoj sin ni med mrtvimi, ga nisem videl med njimi; še živi.“ — Mladenič se je res kmalu zglasil živ in zdrav. Ta prizor je podoben onemu iz sv. evangelija, ko je Kristus rekel: „Pojdi, tvoj sin živi!“

Dano mu je tudi, da vidi notranjost srca. Mnogokrat opomni ljudi v spovednici na grehe, katere so slučajno pozabili ali pa zamolčali, posebno pa tiste, ki se izgovarjajo ali greh olepšujejo: jim pove vse natančno — v njih veliko začudenje, pa tudi v sramoto.

Zelo pa je v pomoč tistim, ki dvomijo nad svojim poklicem in kateri so se ogibali težav svojega stanu. Zato so ga ti-

soči pismeno prosili, da bi jim bil voditelj in svetovalec.”

Komaj je duhovnik dokončal svoje pripovedovanje, se je že pojavil na vratih pater Pij. Z močnim glasom sem rekel: „Častiti pater! Meni se zelo mudi proč!“

Nisem še bil izgovoril zadnje besede, že mi je on ponudil stigmatizirano roko v poljub in takoj me je tudi blagoslovil. Obšel me je tak občutek, kakor da bi on bil že prej vedel za moje želje.

Okrog 10. ure se je pater Pij zopet pojavil pred glavnim oltarjem, prišel je namreč obhajati vernike. Zopet sem imel priliko slediti vsemu, kar se je pred glavnim oltarjem godilo. Nadvse me je presenetil čudoviti nadnaravni patrov pogled na sv. Hostijo, ko je izgovarjal besede: „Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta“ in „Gospod nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša.“

Tudi jaz sem prejel iz njegovih rok Evharističnega Jezusa. Zelo sem bil zadovoljen, da mi je bila dana ta sreča. Opazil pa sem, da pater Pij ni hotel obhajati neko žensko. Vprašal sem neko osebo, če ve, zakaj jo je prezrl? In odgovor je bil, da je verjetno on vedel, da ona ni v milosti božji in je zato tudi ni smel obhajati.

Po zahvali za prejete dobrote je tudi bilo treba misliti na odhod, kajti ura je bila že enajst. Ko sem stopil iz cerkve, je bilo zelo lepo vreme. Jasno nebo mi je nudilo možnost, da sem lahko gledal dol na Jadransko morje. Stopil sem še v trgovino po nekaj spominkov, katere mi je blagoslovil pater Pij. Medtem pa je že privozil avtobus; takoj sem vstopil in odpeljali smo se proti Foggii.

Med vožnjo sem z zadovoljstvom ugotovil, da sem preživel nekaj blaženih uric pri patru Piju. V srcu sem sklenil, da se še povrnem tja gor. In to se je tudi zgodilo v majniku 1955. O tem vam bom pa drugič poročal.

KOTIČEK

ZA BOLNIKE

BOLNIKOVA VERA

Verujem, da je bolečina ena največjih dobrot, ki jih more Bog podeliti duši.

Verujem, da bolečina dušo čisti, krepi in krasi ter jo vodi do najvišje popolnosti.

Verujem, da je onim, ki trpé, Bog blizu in jih kreпча.

Verujem, da je bolečina vez, ki dušo najbolj združi z Jezusom.

Verujem, da trpljenje stori človeka najbolj podobnega Jezusu Kristusu.

MISLI

O drugih soditi slabo in o njih govoriti z omalovaževanjem je pogostna napaka celo takih, ki se zde, da so v notranjem življenju napredovali. Pozabljajo pa, da je Jezus z vso resnobo rekel: »Ne sodite, da ne boste sojeni.« Najboljše zdravilo proti hitrim sodbam je notranja dobrohotnost do bližnjega. Sv. Frančišek Saleški pravi: »Če imaš krotko srce, bo tvoja sodba polna krotkosti. Če imaš ljubezni polno srce, bo tudi sodba polna ljubečega umevanja.« (Filot. III, 28.).

*

Dobra knjiga, ki jo preišljeno bereš in obračaš sam nase, ti more po-

Verujem, da je Bog od vekomaj odtehtal in izmeril število in grenkost mojih bolečin in pripravil tudi primerno plačilo in radost.

Verujem, da je voljno prenašano trpljenje bolj zaslužno kot vsako drugo dobro delo.

Verujem, da je prenašana bolečina najgotovješa in najkrajša pot k Bogu.

Verujem, da je trpljenje najboljše zadoščenje za greh.

Verujem, da bom križe in težave vekomaj blagoval.

stati za celo življenje odločilna. Ob-
ratno pa tudi slaba knjiga, polna strasti in še poleg tega morda mikavno pisana, utegne tvojo slabost do kraja omamiti in te pahnuti v greh in bridkost.

*

Pojdi ob prvi priliki takole proti večeru v cerkev, lahko med tednom. Slišal boš, kako delavni ljudje glasno odgovarjajo molitvam pri litanijah. Može in žene in še otroci, kako lepo je tu čuti to krepko, glasno molitev! Morda se ti bo zdelo sprva odbijajoče; če globlje pomisliš, boš čutil, da je v tem globoka vera in še iskreno zaupanje.

NEZGODE
ROMARJA

*Jerneja
Trobeca*

2.

Premerila ga je od pet do glave in ga našla nekam izredno lepo napravljene-ga. Samo jopič ji ni bil pogodu. „Noči so že hladne, tudi ne veš, kako bo s prenočevanjem na Sveti gori, zato vzemi zeleni jopič, ki je toplejši.“

Jernej se je nekoliko obotavljal, zlasti, ker se mu je zdelo, da je že nekam pozno, toda navsezadnje se je moral, kakor navadno, vdati. Hitro je spet odložil nahrbtnik, preoblekel jopič, si spet oprtal nahrbtnik, pobral veliko marelo, pozdravil Barbaro in kar moč naglo odšel z doma.

Komaj zapusti dom, že opazi, da nekdo drobi za njim. Obrnivši se, zagleda Tončka, na pol oblečenega, ki hoče na vsak način z njim na božjo pot z vlakom. Pošilja ga, podi ga, grozi mu, pospeši korak, ker je že pozno, ali fantě le ne odneha in teče za njim že pol ure in krene na bližnjico, ki pelje na postajo. Ko otrok vidi, da ga stari oče prav res ne mara, se spusti v divji jok in s pestjo na očeh ter hipajoč drvi naprej za dedom, ki se že poti od nagle hoje in groze, da bo vlak zamudil.

Naenkrat zasliši, kako je fant zavpil

na ves glas, ker se je hudo cebnil z boso nogo ob kamen. Jerneju se smili, rad bi mu pomagal, rad ga vzel s seboj, toda ga ne more vzeti; domov se vračati pa spet ne kaže.

Ko tako ves razdvojen divja na postajo, zasliši tik sebe lajež hudega psa, ki postaja tem predrznejši, čim hitreje Jernej hodi ali boljje teče. Da se reši drzne živali, mahne z dežnikom proti njej s tako neusmiljeno jezo, da se mu častitljiva stara marela ob cesti zlomi. Tako ga je zbolelo, da je za hip pozabil na fantinca.

Vlak že piha proti Dutovčjam. Stari Jernej bi sam ne bil verjel, če bi mu bil kdo pravil, da bo na stare dni tako skakal in tekel. V hipu je bil na postaji, a listka ni mogel kupiti. Zatrobilo je:

„Vstopite — hitro, hitro!“

Kakor brez glave je Jernej tekal sem in tja.

„Listek dobite v vagonu, hitro!“

Ves poten in truden in obenem zmeden zaradi otroka, ki je že spet vpil za njim, je tako nerodno stopil na stopnico pri vagonu, da se je prevrnil na vse štiri, a se mu k sreči ni zgodilo nič hudega.

Sprevodnik je priskočil: „Prenerodni in predebeli smo, oče, predebeli, saj pišči ga anti tako zgodaj še nismo. Naprej, hopla!“ Srečno ga je pahnil v voz in za njim zaklenil vrata.

Ko je oče Jernej prišel v voz, je globoko vzdihnil in pogledal na postajo, kjer se je prav obupno jokal, na vse grlo drl, vpil in z nogami cepetal do smrti užaljeni Tonček:

„Nono! nono! O jej, o jej! Nonoooo nonooooononono! O joj, o joj!!!!“

„Se že potolaži, se že potolaži, domov ga spravite . . . k Trobecem v Pliskovici!“

Tako je vpil Jernej z močnim glasom, da so vsi postali mahoma nanj še bolj pozorni.

Njegova upehanost, njegova nerodnost, njegov zlomljeni dežnik, njegov vpijoči vnuk, njegova ogromna debelušasta postava in otroška preprostost in bister pogled, njegova svojevrstna brada... vse to je povzročilo, da so se vsi

v vozu radovedno obrnili proti novo-došlemu sopotniku.

*Trob'c Jernej je šel na Goro
k Materi na božjo pot;
ob življenje bil bi skoro,
tol'ko je imel nezgod.*

(Dalje prihodnjič)

PROŠNJE — ZAHVALE — DAROVI

PROŠNJE

SVETOGORSKI MATERI BOŽJI

se priporočajo:

Trst, P. B.: Za ozdravitev očesne bolezni.

Trst, Ivan Turk: Za ozdravitev težke in dolgotrajne bolezni.

Trst, Batič Stanislav: Za pomoč v težki bolezni.

Pula, Pelicon Jožef: Da bi čimprej ozdravel od težke bolezni.

Ponikve, Zlobec Ana: Za pomoč v bolezni.

Trst: Skupina duš se z velikim zaupanjem priporoča za pomoč v važni zadevi.

Trst, Tominc Frančiška: Za pomoč v bolezni.

Cerkno, P. M.: Za ozdravitev nevarne bolezni.

Trst, S. P.: Za razsvetljenje nekaterih duš.

SVETOGORSKI MILOSTNI MATERI BOŽJI

se zahvaljuje za naslednje prejete milosti:

3. Že več let sem bil brez službe. Trkal sem na vrata različnih uradov, a vedno le zaman, kajti povsod sem naletel samo na sladke besede in na prazne obljube. Vso zadevo sem potožil Svetogorski Materi božji in z velikim zaupanjem sem pričakoval njene pomoči. In moje prošnje niso bile zaman, kajti meseca avgusta 1955 sem prejel kar dve službeni ponudbi. Izbral sem si najboljšo uradniško službo, katero še danes opravljam z velikim zadovoljstvom.

4. V neki zelo važni zadevi sem se zatekel k Svetogorski Materi in ona me je prav v vsem uslišala, kakor je bila moja želja.

5. V mesecu avgustu 1955 sem bil v precej veliki zadregi. Vse je kazalo tako, da bi v neki zadevi imel 22.000 lir izgube. Treba je bilo nujne intervencije na več krajih. Na priprošnje Svetogorske Matere božje, katero sem zaupno

prosil pomoči, pa se je vsa zadeva tako ugodno rešila, da nisem trpel niti stotinke škode.

6. Na Veliki Šmaren sem poromal na Sveto goro. Drugi dan zvečer sem se na povratku ustavil v Solkanu v upanju, da najdem taksi, ki bi me popeljal na svetogorsko postajo v Gorico. Ura je bila že 20.45 in iz te postaje pa vlak odpelje že ob 21. uri. Imel sem torej časa samo še 15 minut, iz Solkana do svetogorske postaje pa je peš dobre pol ure.

Ko sem videl, da je zaman vsako iskanje tak-sija, kajti vsi so bili izven Solkana, sem se prav zaupno obrnil proti Sveti gori in vzkliknil: „Marija Svetogorska, pomagaj mi, da pridem pravočasno do vlaka.“ — Komaj sem naredil par korakov ven iz Solkana, že je pridrvel neki avto in se ustavil prav blizu mene. Stopil sem takoj do gospodarja in mu v naglici povedal svoje želje. Mignil mi je z roko, naj vstopim in takoj sva odbrzela proti kolodvoru, kamor sva dospela še pravočasno, da sem še lahko kupil vozni listek in točno ob 21. uri sem se odpeljal proti Podbrdu.

Peter Flander

DAROVI

Trst, M. Š.: L. 1000.—; Škedenj, H. I.: L. 300.—; Trst, N. N.: L. 200.—; Trst, M. D.: L. 200.—; Trst, N. N.: L. 50.—; N. N.: L. 50.—; N. N.: V zahvalo Svetogorski Kraljici L. 1000.—; Švica: Petrovčič Josip: 1500.— lir; Trst, N. N.: L. 50; Siena, Duh. Dugar: L. 100; Milan, Fra Buzzi: L. 100; Trst, Oppelt Marija: L. 1000; Cleveland (Amerika), duh. A. Merkun: 2 dolarja; Trst, Jerič: L. 200; Trst, N. N.: L. 100; Trst, G. M.: L. 960; Gospa N. N. iz bovških hribov: L. 1000; Menton (Francija), Pušenjak Marija: L. 430; Padova, pater Alfonz: L. 400; F. Z. L. 1000.

V MOLITVI PRED MILOSTNO PODOBO SVETOGORSKE KRALJICE

Častilei Svetogorske Matere božje!

Ne pozabimo, da je naš duhovni molitveni sestanek pri Svetogorski Mariji vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. uri zvečer! Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega.

Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu (glej uvodni govor na 1. strani) zmolili zdravamarijo z vzklikom: Kraljica Svetogorska, prosí za nas!

Prav vsi, brez izjeme, ste srčno vabljeni na te duhovne molitvene sestanke, kajti samo z Marijino pomočjo bomo lahko izprosili od Boga bolj-
ših časov.

Bolniki! Tudi vi ste vabljeni, da doprinesete svoj delež. Če ne morete moliti, pa darujte svoje trpljenje v ta namen. Za vsako žrtvico bo tudi gotovo plačilo, saj Marija še nikomur ni ostala dolžna, temveč je vsako dobro delo bogato nagradila!

Pozor! V kratkem bo izšla knjižica z molitvami »**Usmiljenje božje, edino upanje človeštva.**« Naročite jo pri upravi »Svetogorske Kraljice«.

»**Devetdnevnico v čast Svetogorski Materi božji**« lahko dobiš v slovenskih knjigarnah v Trstu in v Gorici ter pri upravi naše revije: Peter Flander, Via Cavana 7/III — **Trst-Trieste.**

NAŠE KNJIGE

PRI UPRAVI REVIJE „SVETOGORSKA KRALJICA“ SE DOBIJO:

- Knjižica „Svetogorska Kraljica“ in „Devetdnevnica v čast milostni Svetogorski Materi božji na Sveti gori pri Gorici“ — žepni format — na 24 straneh, s prilogo dveh svetogorskih razglednic, izvod L. 100.—
- Svetogorski stenski koledar za leto 1958 v večbarvnem tisku z lepo podobo Svetogorske Marije, format 20x30 cm, komad L. 100.—
- Svetogorski žepni koledarček za leto 1958 z molitvico Svetogorske Matere božje, komad L. 25.—
- Knjižica „Sv. Višarje“ — Devetdnevnica v čast Brezmadežni — na 24 straneh — s prilogo dveh razglednic s sliko Višarske Marije in njenim svetiščem, izvod L. 100.—
- Za vsa gornja naročila pišite na naslov: Peter Flander, Via Cavana 7/III, TRIESTE.

SVETOGORSKI MATERI

P. Krizostom Sekovanič

Romarska
Ljudske pesnje po naprvo ali mešani zbor

Vrosni mladi zo-ri bo-žji hram na go-ri
 Sonce je ve-se-lo ro-marje raz-gre-lo,
 Množi-ce so zbra-ne te-bi, Ma-ti, vda-ne

vlu-či ro-žni že go-ri, vlu-či ro-žni že-go-ri
 vse hi-ti na vrh, go-re, vse hi-ti na vrh go-re
 pred prestolom mi-lo-sti, pred pre-sto-lom mi-lo-sti

Zvon slovesno za-doni večst Devi-ci krona-ni
 Spo-to-ma se o-glase pe-smi krona-ni Gospe:
 Zdaj se du-še ti odpro, zdaj vsa sr-ca zapo-jo
 Zdra-va zdrava

sve-to-gorska Ma-ti, zdra-va, zdra-va vza-rji zla-ti!